मकारान्ताकारान्तौ द्वौ शब्दौ। तयोरुभयोरपि नपुंसक-पुंल्लिङ्गैकवचने ब्रूते। अकारान्तस्तु प्रजापतिवाचकः। तत्र मकारान्तमभिप्रेत्य प्रजापतौ प्रायुङ्क्त। तेजोबलादेव प्राणिनामपि गौरवम्। तस्मिंश्च तुभ्यं दत्ते सति प्रजापतित्वगौरवस्य गतत्वात् को नामाहं स्यामिति प्रजापतिप्रश्नः। न कोऽहं स्यामिति प्रजापतित्वमेव विनश्यतीत्याक्षेपः। इन्द्रस्तु शब्दछलात् मकारान्तत्वमाश्रित्य प्रजापतिरहं स्यामिति यदेतद्ब्रूते तदेतत्स्याः प्रजापतिरेव भवेत्यर्थः। न हि तेजोनिमित्तं तव प्रजापतित्वं प्रजाजनकत्वम्। तेजसा अनुपादानत्वाद्यतः अतेजसायाः प्रजायाः सृष्टत्वात्। किन्तु स्वाभाविकम्। अतस्तेजसि दत्ते तव स्वभावो नापगच्छतीत्यब्रवीत्। य एवं प्रजापतेः क इति नामत्वं वेद। एनं सर्व्वेऽपि नाम्ना विदुः प्रख्यातो भवतीत्यर्थः। ततः प्रजापतिस्तत्तेजोमयं पट्टाख्यमाभरणं कृत्वा प्रत्यमुञ्चत् ललाटे बबन्धेत्यर्थः। ततः पट्टबन्धनात् इन्द्रो देवानामधिपतिरभवत्। तदेतदाधिपत्यं विद्वान् पुरुषः समानां पुरुषाणां स्वयमधिपतिर्भवति॥

अथेन्द्रं बहुधा स्तोतुमादौ तावत्तदुपयुक्तं चन्द्रमःशब्दस्य निर्वचनं दर्शयति। "सोऽमन्यत। किं किं वा अकरमिति। स चन्द्रम आहरेति प्रालपत्। तच्चन्द्रमसश्चन्द्रमस्त्वम्। य एवं वेद [३]। चन्द्रवानेव भवति" इति। स प्रजापतिरेवममन्यत, देवाधिपत्ये स्थापितस्येन्द्रस्यापेक्षितकार्य्यं किं किं महत्कार्य्यं यन्मया कृतं न पर्य्याप्तं पुनरपि करिष्यामीत्यभि-